

deles givet, at Lovens Paragraffer ville faa en saadan Virkning, som jeg her har omtalt. Naar det nu er utvivlsomt, og naar der er Medlemmer af det høje Ting, som have næret en anden Opfattelse, som have troet, at det ikke vilde faa disse Virkninger, tror jeg at turde gøre Regning paa disse ærede Medlemmers Stemmer til at faa dette enkelte Forhold fjernet af Loven, at man ikke skal kunne anvende Bånd- og Brødstraffen i disse Tilfælde, jeg her har omtalt. Det er allerede bemærket, at der kan anvendes Udpanning, at der kan anvendes adskillige andre Ting, som staa omtalte i disse Paragraffer; men dette ene synes jeg, man skulde blive enig om at lade gaa bort.

Saa har min ærede Sidemand til højre (C. C. Andersen) og jeg tilladt os at stille 2 andre Endringsforslag til Lovforslagets §§ 12 og 13. Disse 2 Paragraffer gaa ud paa at foreskrive, at en Kvinde, som har særlige Midler eller særlige Indtægter, og hvis Mand er kommen ind under Fattigforsørgelse, skal det kunne paalægges at yde et Bidrag til Mandens Underhold. For saa vidt der her kun var Tale om bemidlede Kvinder, Kvinder, som besidde særlige Midler i større Udstrækning eller særlige Indtægter i større Udstrækning, vilde jeg ikke have noget imod disse Paragraffer; men saaledes som de ere affattede, ser jeg ikke andet, end at ved disse særegne Midler og særegne Indtægter kun forstaaes Arbejdsindtægter, som Kvinden selv forstaffer sig ved sit Arbejde eller maaske faar i Gave et eller andet Sted fra. Jeg ser ikke rettere, end at saadanne smaa Indtægter og Midler kunne føres ind under Paragraffen, og da tror jeg, at Bestemmelsen er i højeste Grad uheldig. Thi det maa man sige, at naar en Kvinde er bleven gift med en Mand, som ikke opfylder sin Pligt overfor Familien, og naar denne Mand forlader hende, eller hun forlader ham, og han kommer ind under Fattigvæsenets Forsørgelse, og det overlades til hende alene at sørge for sig selv og de Børn, der have været Resultatet af Egteskabet, er hendes Stilling allerede i meget høj Grad vanskeliggjort. Jeg tror, at en Lov, som aabner Muligheden for, at en Kvinde i den Stilling, foruden at forsørge sig selv, foruden at forsørge de Børn, som ere fødte i Egteskabet, tillige skal kunne tvinges til at yde Bidrag til Mandens Underhold, er meget uheldig. Jeg skal ogsaa bemærke, at den Lov, der eksisterer om gift Kvinders Formuerettigheder, staaer for mig saaledes, som den kommer noget i Strid med disse 2 Paragraffer her. Den nævnte Lov gaar, saa vidt jeg kender den, ud paa at

iføre gift Kvinde ubestridelig Ret til det, hun selv erhverver, men her gør man altsaa et Indgrib i, hvad en saadan Kvinde selv erhverver, idet man paalægger hende at yde Bidrag til Mandens Underhold. Af disse Grunde vil jeg altsaa tillade mig ligeledes at anbefale de 2 Endringsforslag under Nr. 2 og 3 til §§ 12 og 13.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Jeg skal først omtale det Endringsforslag, der af et æret Medlem er blevet stillet til § 42; det er jo blevet først motiveret. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaer aldeles ikke dette Forslag og heller ikke det ærede Medlems Motivering. Det, det ærede Medlem vil have fjernet, er en human Bestemmelse i Lovforslaget. Det ærede Medlem vil have Bestemmelsen gjort strengere, end Lovforslaget giver den. § 42 gaar nemlig ud paa, at en udenlandst Mandsperson ikke skal kunne indgaa Egteskab her i Landet, før han har tilvejebragt Bevis fra sit Hjemland; dog kan Indenrigsministeren bevilge Undtagelse herfra, naar særdeles Omstændigheder tale derved, og navnlig skal saadant Bevis ikke fordres, naar i den paagældendes Hjemland danske Undersaatter kunne indgaa Egteskab uden at tilvejebringe det. Det er altsaa en Genstidighedsbestemmelse. Det ærede Medlems Motivering synes mig at gaa ud paa, at Bestemmelsen er for streng, men Endringsforslaget gaar ud paa at stærpe Bestemmelsen i Lovforslaget. Naar vi ere enige derom, behøver jeg ikke at sige mere derom. Det forekommer mig fuldkommen rigtigt og passende, at naar et andet Land giver danske Undersaatter de Billaar, maa vi give dette Lands Undersaatter det samme.

Hvad dernæst Endringsforslagene til §§ 9, 12 og 13 angaar, da har jeg ikke ret kunnet følge den ærede sidste Talers Motivering, og i alt Fald kan jeg ikke godkende den. For det første skal jeg bemærke, at her er aldeles ikke Tale om at paalægge en Forsørgelsespligt uden i de Tilfælde, hvor vedkommende er i Stand til at yde en saadan Forsørgelse, men ikke vil yde den og modvillig unddrager sig den. Det kan ramme baade Mænd og Kvinder og gælder ikke særlig Kvinder, det gælder Familien, saaledes som det fremstilles i Lovforslaget. Der staaer jo i Loven, at i det Tilfælde, at den forsørgelsesberettigede uden selv at være trængende til Understøttelse ikke tilbørlig opfylder sin Forpligtelse, bestemmer Oberøvrigheden, hvad der skal ydes til Forsørgelsen. Han maa altsaa kunne yde den. Forholdet maa være det, at han kan yde den, men ikke vil. Oberøvrighedens Afgørelse sker under